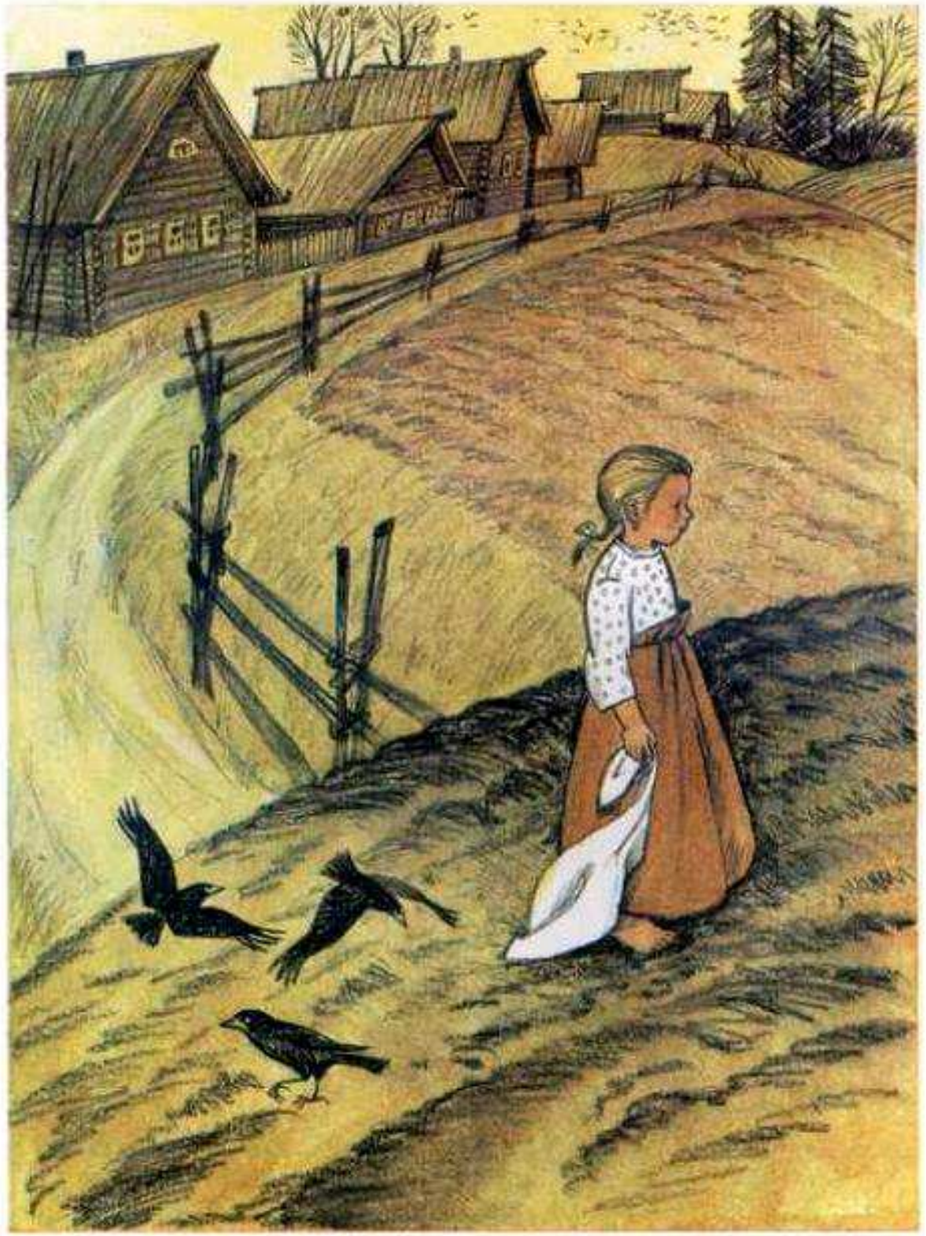

טניה ראתה איך אבא זורק על האדמה חופנים של גרעינים מבריקים ושאלה:
"מה אתה עושה, אבא?"

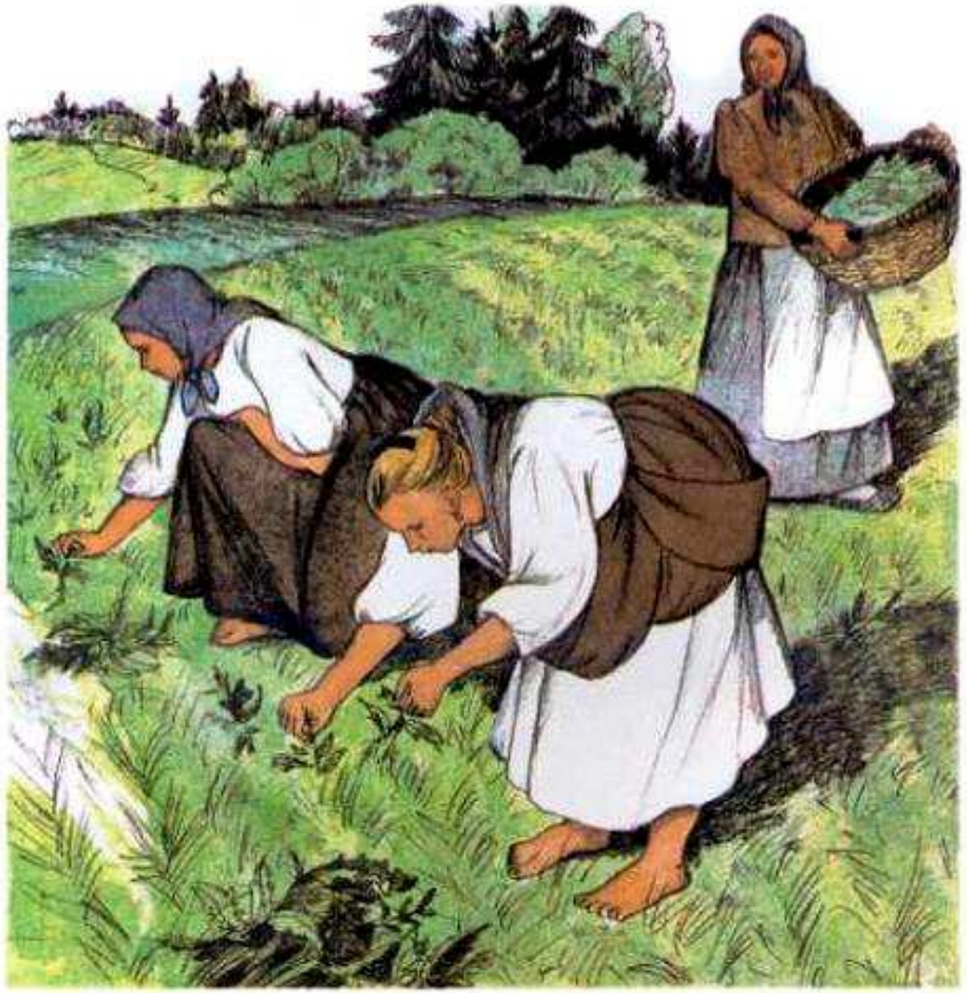

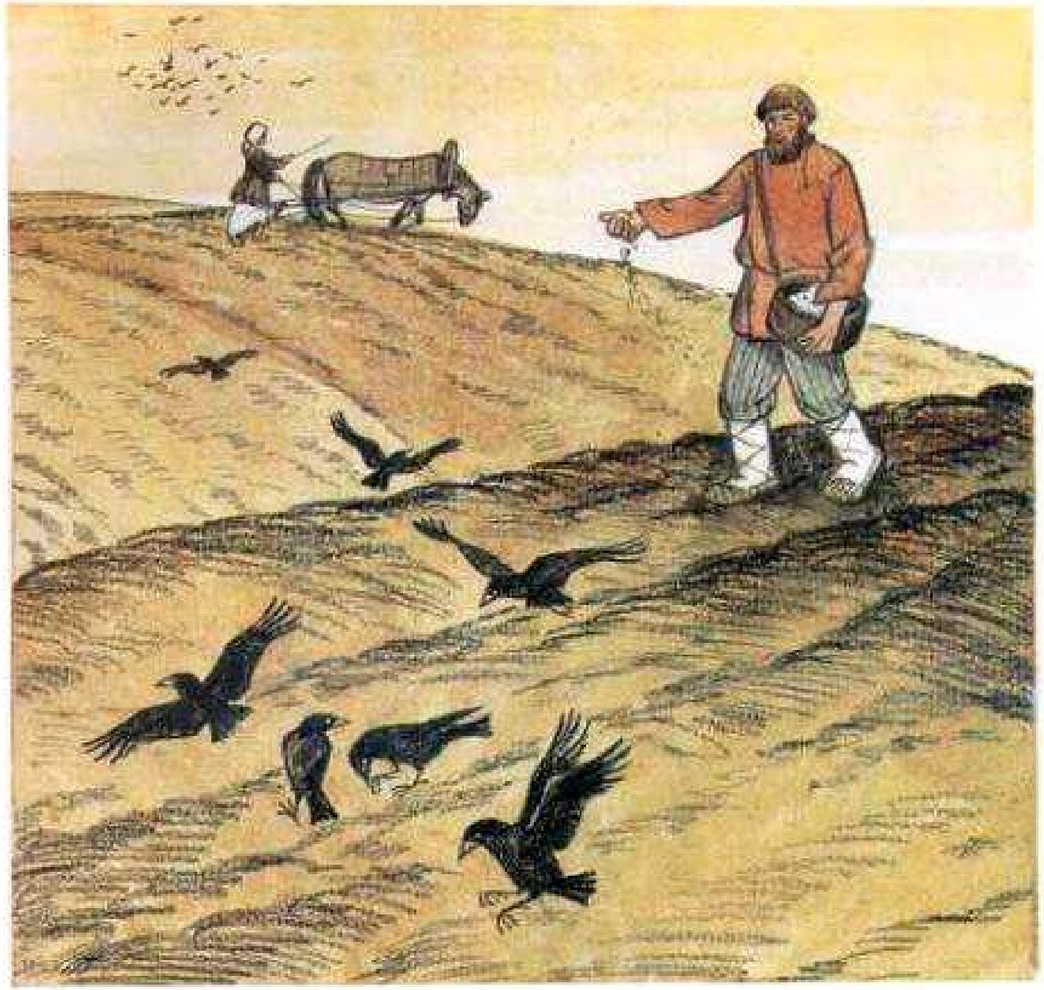

"אני זורע פשתן, ילדתי. תצמח לך כאן חולצה, לך
ולבסיה האח שלך."
טניה עוד מעולם לא שמעה שחולצות צומחות בשדה.

תוך שבועיים השדה התכסה בשכבת עשב ירוקה וטניה
חשבה "כמה טוב היה אילו הייתה לי חולצה כזו."
פעמיים אמא ואחיות של טניה באו לעשב את השדה
וכל פעם אמרו לטניה "תהיה לך חולצה נהדרת."

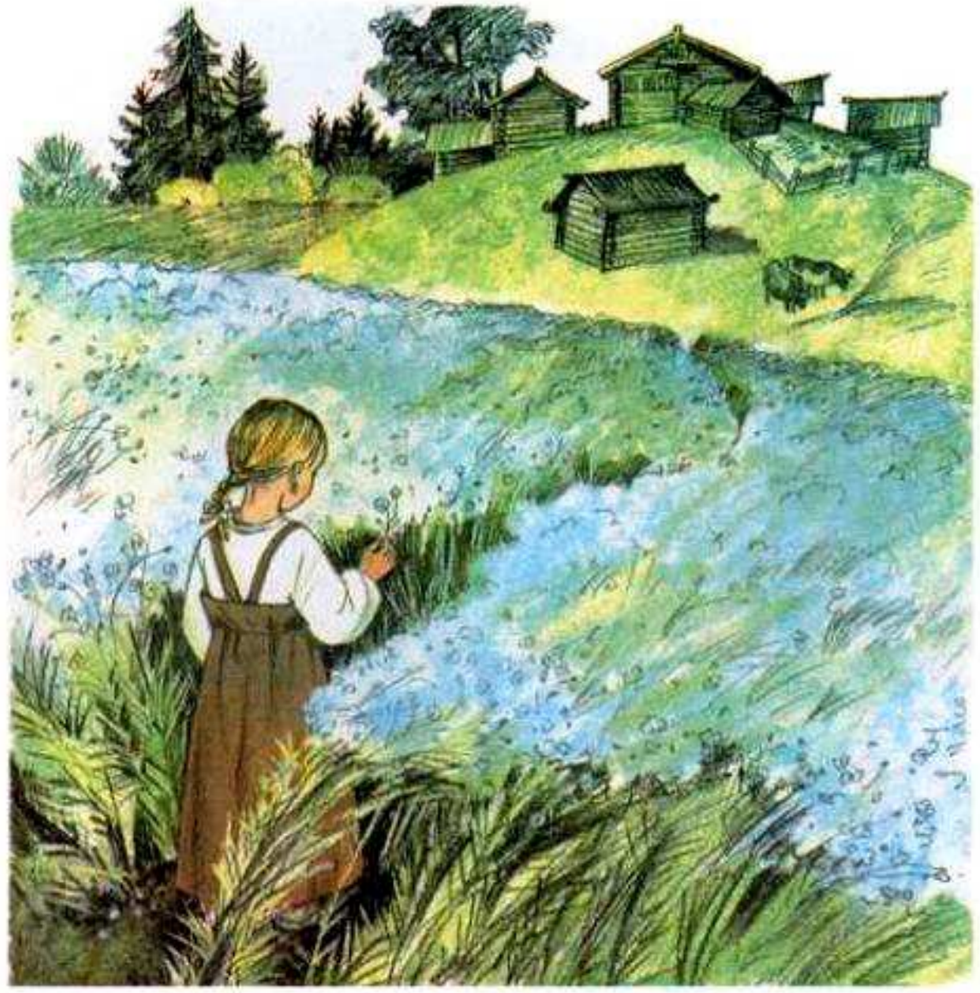

עברו עוד כמה שבועות ועל העשב הירוק הופיעו פרחים כחולים.
"לאחי בסיה עיניים כאלה" חשבה טניה "אך חולצה כזו עוד לא ראיתי."

אחרי שהפרחים נבלו, על העשב הופיעו ראשים קטנים, וכשאלה התייבשו, אמא ואחיות של טניה תלשו את הפשתן עם השורשים וקשרו בעלומות.

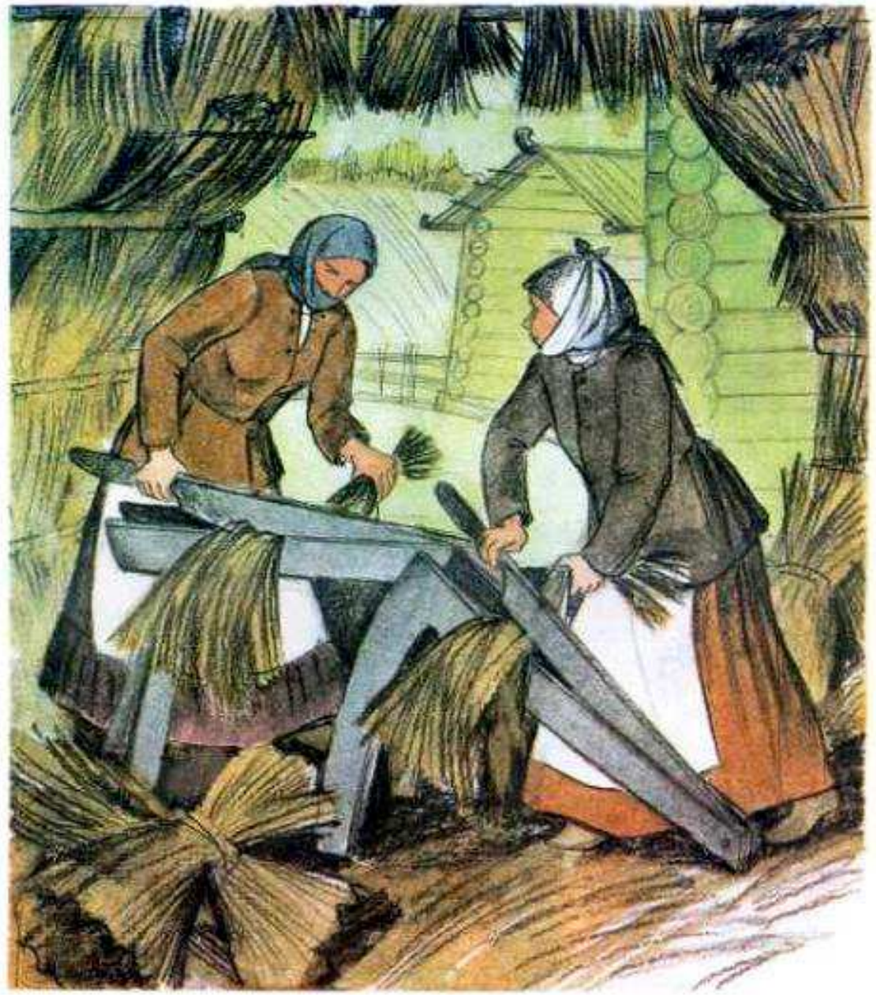

כשהפשתן התייבש הורידו ממנו את הראשים ואחר כך טבלו את העשב בנהר. עוד הניחו עליו אבנים כדי שלא יצוף. והאחיות שוב אמרו "איזו חולצה יפה תהיה לך." טניה הביטה בדאגה איך טובלים את חולצתה במים.

את הפשתן הוציאו מהנהר כעבור שבועיים, יבשו ואחר כך התחילו לחבוט עם קרש על הגורן.

ואחר כך במורג בחוץ עד שמהפשתן המסכן התפזר תבן לכל הצדדים.

אחרי דיש סרקו את הפשתן במסרק ברזל עד שנעשה רך וגמיש.
"איזו חולצה יפה תקבלי" אמרו האחיות לטניה.

אבל טניה חשבה "איפה החולצה הזו? זה דומה לשערות של בסיה ולא לחולצה." בערבי חורף הקרים האחיות שמו את הפשתן על כישור והתחילו לתוות חוטים.
"אלה חוטים" חשבה טניה "ואיפה החולצה?"

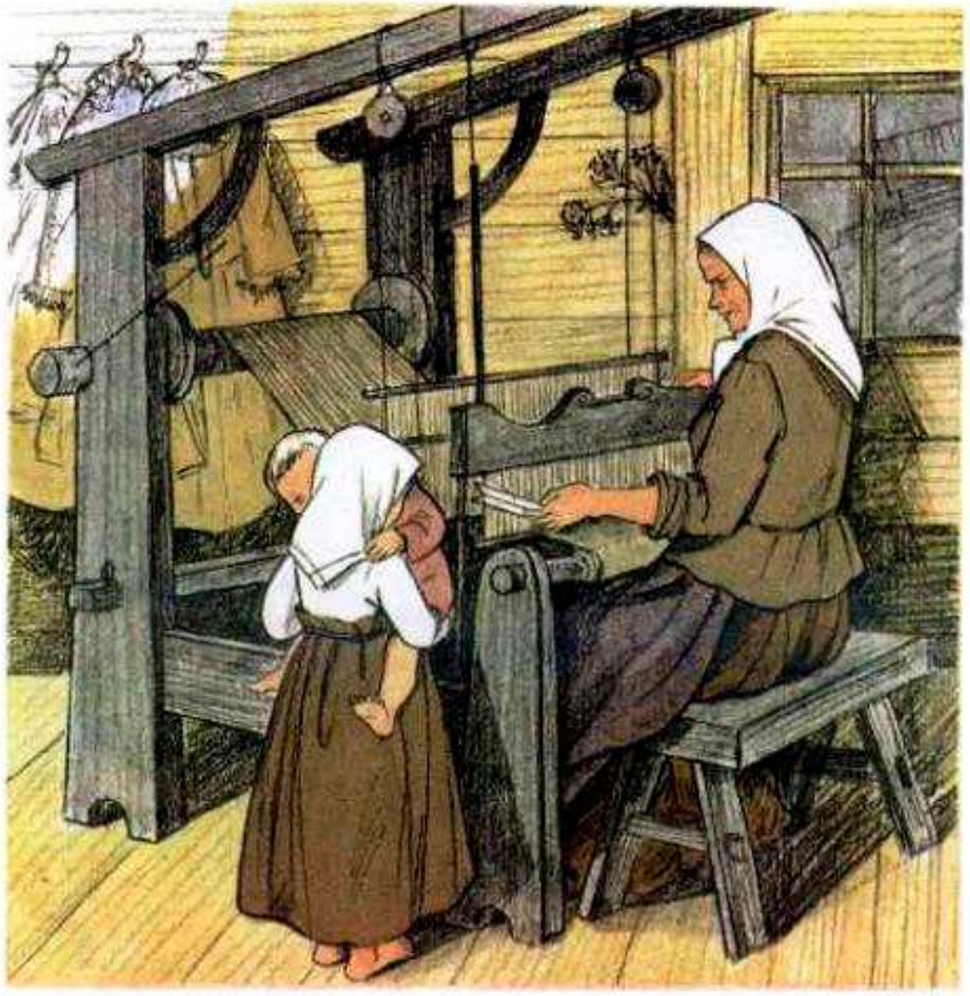

עבר חורף, אביב וקיץ והגיע סתיו. אמא העמידה בחדר נול, מתחה עליו חוטי שתי והתחילה לארוג. בזריזות עברה הסירה בין חוטי השתי ועכשיו טניה ראתה כבר כי מהחוטים נוצר בד.

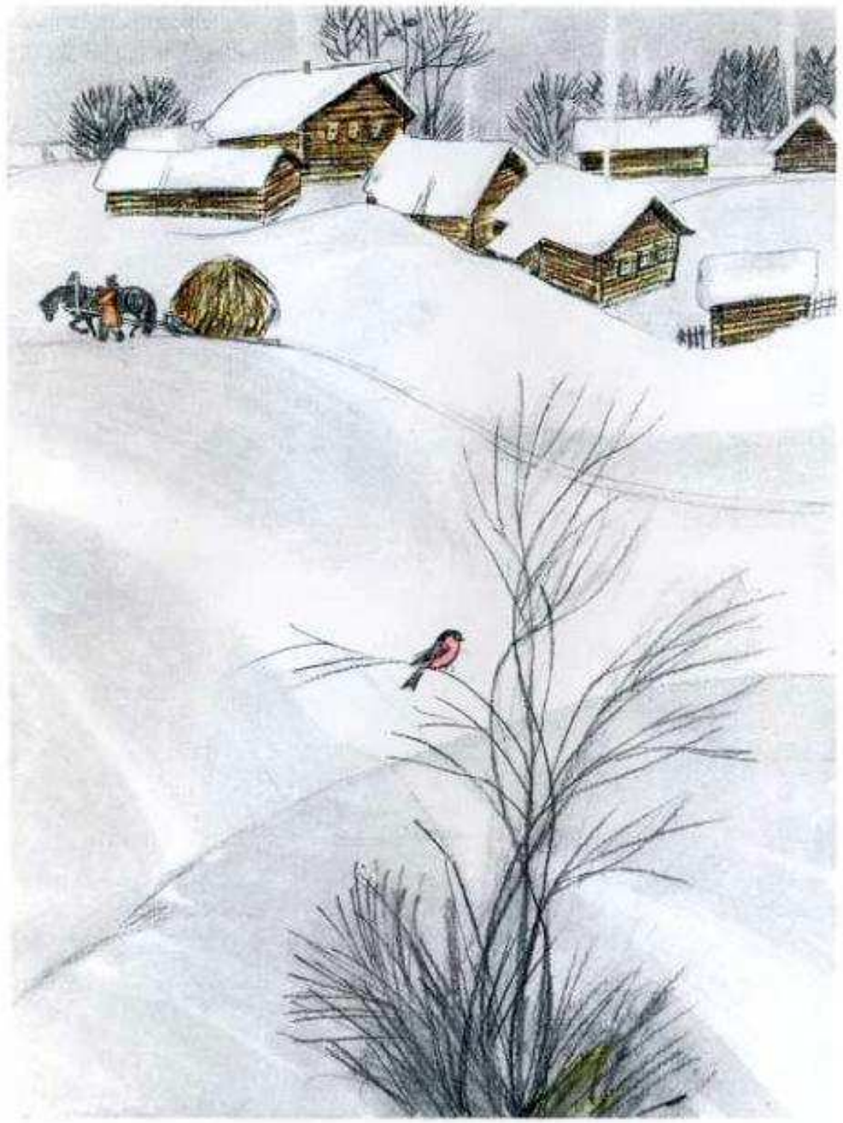

שוב בא החורף. מהבד אמא גזרה חולצות, האחיות התחילו לתפור אותן.

אחרי שהבד היה מוכן התחילו להקפיא אותו בכפור, לפרוש בשלג, ובאביב פרשו אותו על הדשא, בשמש, והתיזו עליו מים. הבד האפור נעשה לבן.

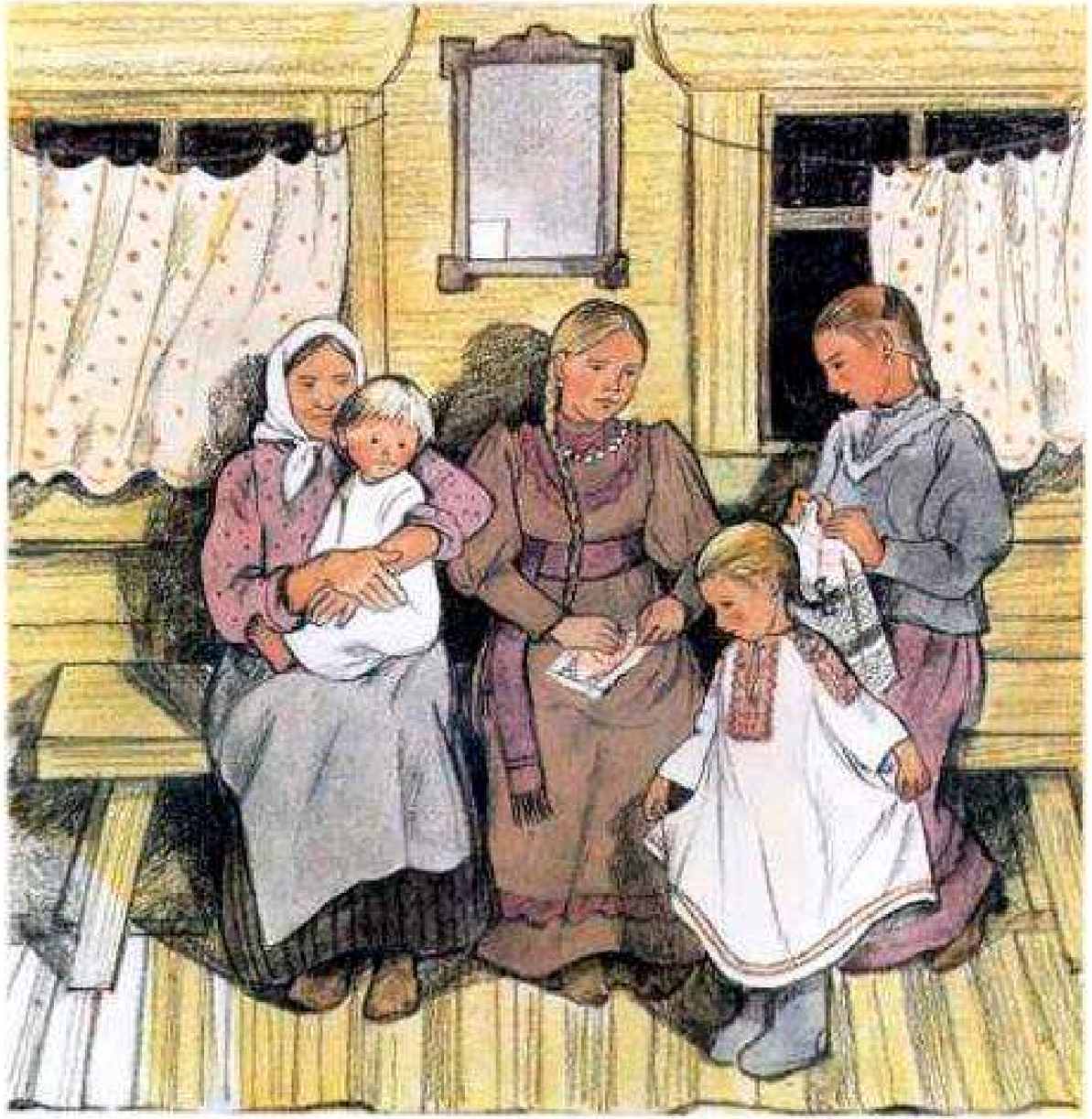

ולקראת ראש השנה הלבישו לטניה ולבסיה חולצות פשתן לבנות כמו שלג.